

činem trestným. Že provinění žalobcova svrchu zmíněná jsou takovýmto činem, plyne již z hořejší úvahy.

Čís. 6367.

Tříletá pomocnická služba pro ustanovení kancelářským oficiantem nemůže býti zkrácena započtením vojenské služby.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, Rv I 1093/26.)

Žalobce domáhal se na Československém eráru, že žalovaný je ve smyslu nařízení vlády republiky Československé ze dne 7. února 1920, čís. 130 sb. z. a n. povinen ustanoviti žalobce kancelářským oficiantem s platností od 1. června 1925, že proto výpověď daná žalovaným žalobci dne 1. června 1925 ke dni 30. června 1925 ze služebního poměru žalobcova ku žalovanému jest bezúčinnou a že žalovaný jest povinen to uznati. Žaloba byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Výklad prvního soudu k ustanovení § 2 nař. ze dne 25. ledna 1914, čís. 21 ř. z. odpovídá duchu tohoto předpisu. Dle bodu 3 tohoto ustanovení může býti jmenován kancelářským oficiantem jen ten, kdo ještě nedovršil 40. roku svého věku, leda že obdržel dispens od této podmínky. Jest samozřejmo, že tato podmínka musí tu býti v době, kdy jmenování kancelářským oficiantem se státi má, kdyžt tato podmínka právě pro toto jmenování je stanovena. Žalobce narodil se 24. dubna 1880 a dovršil dne 24. dubna 1920 již 40. rok svého věku, tedy mnohem dříve, než nastala možnost, jmenovati ho kancelářským oficiantem, která nastala teprve uplynutím tří let pomocnické služby. Ostatně kancelářským oficiantem, i kdyby této závady zde nebylo, mohl by býti jmenován jen tehdy, kdyby tu nebylo původní úmluvy, že poměr služební může býti kdykoliv přerušen, takže přerušeni mohlo nastati i v době, kdy žalobce dovršil tři léta pomocnické služby. Sám pak doznává, že o dispens ve smyslu § 4 cit. nařízení nežádal a na stroji psáti neumí, takže ani § 2 bodu 4 cit. nařízení nevyhověl. Pokud se týče propočítání služební doby, neměl žalobce na ně vůbec nároku, poněvadž v době propočítání neměl ještě tříleté služby kancelářského pomocníka, která dle § 17 vlád. nař. ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n. nesmí býti zkrácena započtením jiné předchozí služby. Z nesprávného propočtení služební doby nelze nic vyvoditi pro jeho nárok na jmenování kancelářským oficiantem, zejména nebyla mu tím udělena dispens od podmínky dle § 2 bodu 3 nař. ze dne 25. ledna 1914, čís. 21 ř. z. Toho si byl žalobce také dobře vědom, poněvadž, ač poučen o opravném prostředku, přece odvolání z výměru, jímž nesprávné propočtení jeho služební doby bylo zrušeno, nepodal, takže nabyl moci práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 1 vládního nařízení ze dne 27. února 1920, čís. 130 sb. z. a n., vyžaduje se pro ustanovení kancelářským oficiantem tříletá služba

pomocnická a splnění ostatních podmínek § 2 nařízení ze dne 25. ledna 1914, čís. 21 ř. zák. Tato tříletá lhůta podle § 19 nařízení ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n. nemůže zkrácena býti započtením vojenské služby. V době, kdy tříletá lhůta uplynula, byl však žalobce již překročil čtyřicátý rok svého věku, nevyhovoval tudíž podmínce čís. 3 § 2 nařízení ze dne 25. ledna 1914, čís. 21 ř. zák., nehledě k tomu, že neumí psáti na stroji, ač toho služba vyžaduje (čís. 5 § 2). Poněvadž mu nedostatek těchto náležitostí nebyl prominut, neměl a nemá nároku býti ustanoven kancelářským oficiantem. Z toho, že mu zemskou správou politickou při propočítání služby byla započtena vojenská služba, nemůže žalobce těžiti, poněvadž se toto započtení zřejmě přičilo ustanovením §§ 17 a 19 nařízení ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n. a ministerstvem právem bylo zrušeno.

Čís. 6368.

Omyl v osobě jest právně významným, pokud osobnost druhého smluvníka byla učiněna částí smluvního obsahu.

Mylná pohnutka má vliv na platnost právního jednání, byla-li pohnutkou pro vůli rozhodnou.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, Rv I 1487/26.)

Žalobě majitele domu o vyklizení bytu proti Anně S-ové, jež obývala po smrti Josefy F-ové byt, najatý touto v žalobcově domě, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání vytýká odvolacímu rozsudku neprávem, že posoudil věc po právní stránce mylně (§ 503 č. 4 c. ř. s.), maje za to, že nájemní smlouva, o níž žalovaná opírá právo, bydleti v žalobcově domě, je neplatna pro podstatný omyl, ať již omyl v osobě neb omyl v pohnutce. Právní názor odvolacího soudu je v podstatě správný. Mezi stranami není již sporu o tom, že žalovaná zavdala podnět k omylu žalobcovu, zda je dědičkou. Že za tohoto předpokladu pro žalobce jako smluvníka, jenž byl na omylu, nevznikla smlouva, když se omyl týkal toliko osoby druhého smluvníka, nemůže při jasném znění zákona (§ 871 a 873 obč. zák.) býti pochybováno, ovšem s výhradou, že je naplněn také ještě druhý v § 873 obč. zák. stanovený předpoklad, že by totiž smlouva bez omylu vůbec nebyla sjednána neb alespoň nikoli takovým způsobem. Neníť omyl v osobě než zvláštním případem omylu o obsahu smlouvy, je proto podstatným a tudíž i právně významným, pokud osobnost druhého smluvníka byla učiněna částí smluvního obsahu. (Sr. Sedláček: Obligační právo, 1924, str. 78 č. 158 a Krainz-Ehrenzweig: System des öst. allg. Privatsrechtes 1925 I. sv. 1. díl, str. 216.) O takový případ tu jde. Majít